

X

Là người đã có nhiều năm chiến đấu trên thương trường với đủ loại thủ đoạn, mảnh khỏe, đồng thời trực tiếp điều hành các hoạt động tẩy rửa tiền, buôn lậu của công ty nên Cheng rất giỏi nắm tình hình. Cheng lơ mờ nhận thấy sẽ có những điều rất không hay sắp xảy ra. Ông ta nói với Liên:

- Em à, anh muốn là em thu xếp để sang ở hẳn với anh. Anh muốn trở về để điều hành tập đoàn bên đó. Vào tuổi này, xa nhà lâu cũng không tiện.

- "*Diệp lạc quy căn*" phải không?

- Chưa đến nỗi thế, nhưng anh phải nói thực với em điều này: Sắp tới, mà có lẽ chỉ dăm ba ngày nữa, sẽ có những sự biến khôn lường ở đây.

- Em không hiểu, sao có chuyện nghiêm trọng đến thế. Sự biến về cái gì?

- Đó là chuyện của Lê Minh. Ông ấy sắp chết đến nơi rồi.

- Anh nói hẳn ra xem nào?

- Minh liên quan đến một vụ án giết người. Tuy nhiên, do hẳn không biết dừng lại mà cứ nghĩ

là mọi việc sẽ êm đẹp cho nên tai họa sẽ đến với hắn. Rất nhiều sự kiện anh không thể giải thích ngay một lúc cho em được. Một khi Lê Minh bị xử lý thì công trình Hòn Ngọc cũng sẽ bị dừng lại; công an sẽ điều tra các hoạt động kinh doanh thương mại của hắn, như vậy, thể nào cũng có việc dính đến chúng ta. Vì vậy, anh muốn về Đài Loan để xa lánh thùng thuốc nổ này, xem tình hình ra sao rồi tính tiếp.

- Sao anh không nghĩ cách cứu ông ta?

- Lê Minh là người kiêu ngạo. Những thành công liên tiếp trên thương trường và trên con đường chính trị đã khiến ông ta mờ mắt. Ông ta tự nghĩ rằng ông ta mới là nhất, ông ta mới là người kinh doanh giỏi... Nên biết rằng khi con người ta tự đạt được thắng lợi nào đó thì có nghĩa là họ đã leo lên một đỉnh núi. Họ đứng trên cao, nhìn lên, chỉ thấy trời cao và cảm thấy mãn nguyện... Nhưng trên đỉnh núi nhìn thấy trời thì gần mà họ không nhìn thấy vực ngay dưới chân. Minh không thấy vực mà chỉ nhìn thấy trời cao. Hắn không chịu nhìn đường, sẩy chân sa xuống vực là chuyện tất nhiên. Một tuần nữa thôi rất có thể Lê Minh sẽ mất sạch cơ nghiệp.

- Vậy số tiền anh gửi Lê Minh...

- Anh thu hết rồi. Tiền hàng hắn cũng thanh toán sòng phẳng, duy nhất chỉ còn hai lô mới nhập về là chưa thanh toán. Như vậy càng tốt. Không nên để mọi việc tròn trĩnh quá, hoàn hảo quá,

người ta dễ nghi ngờ. Em nên thu xếp cho cả bé Thảo đi cùng.

Liên nín lặng hồi lâu rồi rụt rè nói:

- Em sợ bố nó không đồng ý.

- Có hai cách: Thứ nhất dùng tiền, và thứ hai là cũng... dùng tiền. Đơn giản thôi, khi chồng em đang là cảnh sát thì rất khó dùng tiền; nhưng bây giờ anh tin là đồng tiền sẽ phát huy tối đa hiệu quả của nó.

*

Liên về nhà thấy Tường đang ngồi đánh đàn ghi ta cho con gái hát: "Con cò bé bé. Nó đậu cành tre. Đi không hỏi mẹ, biết đi đường nào. Khi đi em hỏi. Khi về em chào, miệng em chum chim, mẹ yêu không nào".

Nhìn cảnh ấy, Liên thấy se lòng.

- Hai bố con vui vẻ quá nhỉ. Tối nay mẹ muốn mời hai bố con đi nhà hàng có được không?

- Hoan hô mẹ. Cho con ăn cua bể nhé!

Tường lúng túng chưa biết từ chối cách nào thì Liên đã đoán ra:

- Anh định lấy cớ không đi hả? Anh có thể không đi vì em thì cũng đi vì con chứ.

- Nào thì đi! - Tường vui vẻ đồng ý.

Họ đến một nhà hàng đồ biển. Trong bữa ăn, Tường tình ý nhận ra vợ anh đang có điều gì khó nói. Anh hỏi:

- Hình như em muốn nói điều gì thì phải?

- Anh đúng là công an. Em muốn anh thật bình tĩnh và thông cảm với em.

- Em cứ nói đi.

- Tối đây em đi Đài Loan... Em muốn cho cả bé Thảo đi cùng. Anh thấy thế nào?

Tường cười:

- Anh cũng đoán ra điều ấy. Thế em không sợ góa... chồng sớm à?

- Em... em như chiếc xe mất phanh. Không tự mình điều khiển được mình nữa rồi.

- Sao lại bi đát thế. Thôi, chúng ta cũng nên dứt khoát. Em đi đâu cũng được, nhưng bé Thảo thì phải ở với anh. Còn nếu em vẫn ở Việt Nam, anh đồng ý cho em nuôi nó, nhưng nó sẽ không được xuất cảnh khi chưa đủ 18 tuổi.

- Em xin anh. Em xin để lại tất cả những gì em có... Anh cho nó đi với em.

Tường lắc đầu:

- Anh không cần một xu của em, và em đừng bao giờ đem tiền ra đổi chác.

Liên gục mặt. Tường an ủi:

- Anh biết là anh cũng có lỗi với em, nhưng em phải thông cảm. Nghề của anh là vậy đó. Anh không thể bán mình như một vài người... Em sống với Cheng, cũng là vì tiền. Và bây giờ khi em có tiền thì em lại thấy thiếu cuộc sống yên tĩnh, một cuộc sống gia đình theo đúng nghĩa của nó.

Tường nói tiếp bằng giọng nghiêm khắc:

- Anh nói với em điều này, em nên suy nghĩ cho kỹ, đó là việc ông Cheng. Ông ta vào Việt Nam kinh doanh, nhưng không chỉ đơn thuần có vậy mà thôi.

Liên run run:

- Anh có thể nói rõ hơn được không?

- Đây là cảm nhận của anh và... nhiều người khác. Vì vậy em nên suy nghĩ cho kỹ trước khi đi đến quyết định quan trọng của cuộc đời.

- Em hiểu.

Những điều Tường nói tuy chưa có gì cụ thể nhưng cũng khiến Liên hết sức lo lắng. Cô biết rất rõ là một khi Tường đã nói như vậy thì chắc chắn các cơ quan an ninh cũng đã để mắt tới Cheng. Cô rất muốn bỏ ngay bữa cơm để đến thông báo cho Cheng biết tin đó. Nhưng rồi cô thầm nghĩ: "Khi Tường đã nói với mình như vậy thì có nghĩa là công an đã bủa một mạng lưới quanh Cheng và giống như con cá đã nằm trong vó, chỉ còn chờ cất lên mà thôi". Bỗng nhiên trong lòng Liên trỗi dậy một cảm giác kính phục, tự hào về Tường. Cô vươn người qua bàn, nắm lấy tay Tường:

- Anh cứ yên tâm, em cũng không để anh thất vọng về em như vừa rồi đâu. Em sẽ nói hết với anh, nếu anh đồng ý!

*

Tường và Đức đi Hải Phòng. Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự Công an Hải Phòng, Trung tá

Dương, đang ngồi trước mấy chiếc tivi hỏng. Anh đang chữa cho khách. Tường và Đức vào.

- Chào người anh em, cậu bỏ nghề hình sự sang chữa ti vi từ hồi nào?

Dương buông mỏ hàn, nhìn Tường:

- Ồi giờ ời, Tường, tao tưởng mày... - Dương ngừng nói về cảm động.

- Tưởng tao chuẩn khỏi công an phải không? Lần này xuống quấy quả người anh em đây.

Dương hiểu ngay ra vấn đề:

- Tao biết thế nào rồi cũng có lúc phải làm lại vụ án đó. Chính vì vậy, thời gian vừa qua tao cho tập hợp hết tư liệu và đích thân tao đi trình sát... Nào bây giờ xuống làm việc kiểu gì? Nhưng mà phải phạt rượu mày. Quá đáng thật, anh em chiến hữu, thế mà mình gọi điện lên hỏi, vẫn cứ tỉnh bơ: "Tôi chán công an...".

- Làm thế nào được. Lúc đó cậu chửi tố tàn canh sát ván... còn nhớ không? Còn hôm nay, tố đi kiểu không ai biết. Sẽ có điện của lãnh đạo Tổng cục gửi cậu sau. Nhưng đây là việc tuyệt mật. Mà này, cậu chữa tivi thuê đấy à?

- Không, ngày xưa mình học điện tử ở Bách khoa, chẳng hiểu số phận đưa đẩy thế nào lại về làm cảnh sát hình sự. Có lẽ do ảnh hưởng của ông bố. Nhưng rồi nhớ nghề, anh em chiến hữu, ai có tivi hỏng thì đem đến. Nếu chữa được, tố giúp; còn nếu khó quá, mời các vị đem ra hiệu. Cũng vui đáo để. Vả lại, từ sau sự việc của cậu, mình đâm hãi.

Nhỡ có ngày nào đó, mình dính chuyện bắt oan, bắt sai chẳng hạn, bị đuổi về, không có nghề gì... chắc chết sớm. Cậu có mệt không?

- Làm gì mà mệt. Đi tàu hỏa bây giờ cũng hay, mà xem ra lại an toàn hơn. Cậu cho bắt đầu luôn đi.

- Mà, tính nào vẫn thế. Cứ là phải làm ngay. Được rồi! Còn chiều nay ở đây ăn cơm với vợ chồng tớ. Tối nay bà ấy trực cơ quan, anh em mình gác chân lên nhau mà ngủ, tán chuyện đời.

Sự nồng nhiệt và tình cảm của Dương làm Tường và Đức rất cảm động. Các anh và Dương cùng một lứa và cũng đều trưởng thành từ trình sát. Nhiều chuyên án chống cướp hàng trên đường 5 trước Tường cũng tham gia cùng Dương, vì vậy hai người rất hiểu và quý nhau. Hồi nghe tin Tường ra khỏi công an, Dương nhiều lần gọi điện lên khuyên can Tường phải bình tĩnh và an ủi anh.

Dương mở tủ lấy ra một cặp có khóa số, vỗ vỗ lên cặp:

- Tất cả là ở đây - Nói rồi Dương cẩn thận tắt điện thoại di động - Khỏi phải ai quấy rầy.

Anh lại quay ra dặn con gái:

- Có ai hỏi nói là bố đi vắng nhé.

- Nhưng bố đi vắng lâu hay vắng chóng? - Con bé ngây thơ hỏi lại có lẽ nó đã quá quen với việc phải nói dối giúp bố.

- Cứ bảo là bố đi vắng, không biết lúc nào về. Nào, chúng ta bắt đầu. Bắt đầu từ Oanh "sói". Đây

là ảnh Oanh "sói" lúc mới 13 tuổi... Đây là ảnh trong danh chỉ bản khi bị bắt về tội tổ chức cờ bạc năm ả 16 tuổi... Đây là ảnh Oanh "sói" lúc bị chúng tôi bắt trong vụ tổ chức cờ bạc... Vụ này, nhiều báo chí trên Hà Nội đã lao xuống bênh vực cho ả đấy. Này... ảnh Oanh và đám đệ tử; đây, ảnh đang đi lao động trong trại; rồi nó và đám đệ tử đang ăn nhậu. Và đây là bức ảnh có giá trị nhất: Oanh và người yêu của mình.

Tường và Đức nhìn như hút vào bức ảnh đó. Trong ảnh Oanh đang cười tràn trề hạnh phúc, còn người đàn ông mặc quần áo thuyền trưởng, đội mũ kêpi... Đó chính là Lê Minh. .

Tường thốt lên:

- Lê Minh phải không?

- Đúng là Lê Minh. Bức ảnh chụp năm 1984, khi đó Oanh 24 tuổi, còn Minh đã có vợ và một con trai. Khi có được tấm ảnh này thì chúng tôi khẳng định ngay kẻ giết Oanh không ai khác chính là Lê Minh.

Bây giờ trở lại Oanh "sói" - Mọi việc phải kể cho có đầu có cuối thì các cậu mới hình dung ra được chân dung nữ quái Hải Phòng.

*

- "Oanh sinh ra trong một gia đình công nhân rất nghèo. Bố làm cửu vạn ở bến Tam Bạc, mẹ bán nước chè xanh ở chợ Sắt. Nhà có 6 anh chị em Oanh là thứ ba. Năm Oanh lên 10 tuổi thì bố bị tai

nạn lao động chết, và đến năm 1972, khi Mỹ đánh phá Hà Nội, Hải Phòng, thả thủy lôi phong tỏa cảng thì bà mẹ cũng chết vì bom Mỹ hôm nó đánh cầu Thượng Lý. Người anh cả của Oanh lại là một gã dân đen, ù lì. Anh ta theo nghiệp bố đi bốc vác ở bến Tam Bạc nhưng rồi do đi với gái điếm, bị đổ bệnh giang mai và không chữa chạy kịp thời nên chết khi mới 24 tuổi. Người thứ hai là chị gái, khi giải phóng miền Nam, lúc đó mới có 17 tuổi, nhưng đã theo một gã lái xe tải đường dài và vào trong Biên Hòa ở. Có hai đứa con với gã lái xe đó rồi bị hấn hất bỏ. Hiện nay đang sống ở Long Khánh, Đồng Nai, làm nghề buôn bán hoa quả. Kinh tế khá. Tuy nhiên, chị này không về Hải Phòng và cũng cắt gần như hết mọi quan hệ với gia đình.

Còn Oanh - Vũ Thị Oanh - 11 tuổi đã sống lang thang ở chợ Sắt và đã biết đi buôn tem phiếu... Năm 13 tuổi thì Oanh đã cầm đầu một nhóm gần chục đứa cũng vào tuổi như mình hoặc lớn hơn tí chút, sống bằng nghề móc túi. Đến năm 15 tuổi thì Oanh đã nổi lên như một thủ lĩnh của đám trẻ con lang thang khu vực chợ Sắt và sông Tam Bạc... Ngay từ ngày ấy, Oanh đã tỏ ra là một kẻ có bản lĩnh, quyết đoán khi hành động, rất mưu mẹo và thủ đoạn trong việc đối phó với các băng nhóm khác và với công an. Nhưng khi vào tuổi 16 thì Oanh đột nhiên bỏ khu vực chợ Sắt và tổ chức sòng bạc ngay tại nhà mình. *"Con ơi nhớ lấy lời cha. Một năm đánh bạc bằng ba năm làm"* - Oanh

suốt ngày nghêu ngao câu thơ đó. Sông bạc đặt tại nhà Oanh, trong một ngõ nhỏ, lối đi ngoắt ngoéo cho nên công an phường phải mất rất nhiều công mới dẹp được và Oanh bị bắt lần đầu vào đúng hôm sinh nhật ả - ngày 16 tháng 8 năm 1977. ả bị truy tố và xử 24 tháng án treo. Suốt từ năm 1977 đến 1980, mặc dù bị án treo, Oanh vẫn sống bằng nghề cờ bạc nhưng thủ đoạn trốn tránh rất tinh vi, đặc biệt là ả ta có hệ thống "trình sát viên" gồm toàn bọn mười ba, mười bốn tuổi rất trung thành. Chúng giúp ả canh gác, môi giới, đưa khách đến sông bạc. Chúng cũng sẵn sàng theo lệnh Oanh đi dẹp các sông bạc khác. Giới giang hồ Hải Phòng ngày ấy vẫn còn đồn đại chuyện Oanh cướp sông bạc của thằng Quảng "béo" ngoài Đồ Sơn. Sông bạc Quảng "béo" là sông khá nổi tiếng ở Hải Phòng. Mỗi ngày có không dưới năm chục người tới và chúng thu ít nhất 1 triệu... ngày đó, số tiền như vậy là khổng lồ.

Oanh đàm phán với Quảng cho chung sông nhưng bị Quảng thẳng thừng từ chối. Oanh căm lắm và thể phá bằng được. Lấy cớ một lần đàn em của Oanh bị Quảng cho ăn đòn, ả quyết định tấn công sông Quảng "béo". Một hôm, vào giữa trưa, lúc sông đang đông khách, Oanh và 5 đệ tử khác ập vào. Chúng rút súng bắt tất cả ngồi im, thu hết tiền trên chiếu rồi khám thu của từng người. Sau đó, chúng bắt tất cả ngồi quây tròn lại và một thằng bê can xăng 20 lít ra đổ xung quanh, rồi vẩy

cả lên quần áo, các vật dụng trong nhà. Oanh tuyên bố:

- Đứa nào kêu to một tiếng, tao đốt ngay!

Rồi bọn Oanh khóa trái cửa ngoài lại và biến. Chúng để lại một tên canh gác. Khi bọn trong nhà có thằng hỏi "nó đi chưa mày" thì thằng đệ tử gác ngoài quát: "Bố mày còn ở đây!". Thế là cả bọn im thin thít. Thằng ở ngoài chuồn luôn... Mãi sau khi có người đến tìm, chúng mới biết là bọn Oanh đã cao chạy xa bay. Vụ ấy Oanh cướp được hơn năm chục triệu và số tiền đó, ả giao cho một đứa mở quán ăn, ngoài việc bán hàng thì còn phải phục vụ miễn phí bọn đàn em của ả ngày hai bữa cơm... Bọn đàn em thì hết sức thần phục Oanh bởi vì Oanh sống khá tình cảm với chúng và nếu có đứa nào chẳng may bị bắt thì đều được chăm lo chu đáo.

"Năm 1980, Oanh chuyển nghề, không kinh doanh cờ bạc hay đi đòi nợ thuê mà chuyển sang đánh hàng do thủy thủ tàu viễn dương đưa về...".

- "Năm 1980, Oanh bắt đầu tham gia đánh hàng do thủy thủ tàu viễn dương đem về. Phải nói vào những năm đầu thập kỷ 80, Hải Phòng được coi là nơi tập trung hàng buôn lậu lớn nhất cả nước do các thủy thủ tàu viễn dương đưa vào, và dĩ nhiên hầu hết là hàng xi- cơ - hen. Xe đạp, tivi, cát-xét, đầu video, quạt máy... hầu hết đều là hàng Nhật. Đánh hàng ngày đó có nhiều cách. Nhưng bọn Oanh thì thường sử dụng

thuyền buồm ra đón hàng ngoài phao số 0, hoặc chờ khi tàu vào cảng... Đêm xuống, chúng cho thuyền áp mạn tàu và chuyển hàng từ trên tàu xuống thuyền. Đám thủy thủ cũng thích bán hàng cho Oanh vì ả không mấy khi cò kè, thêm bớt, thanh toán sòng phẳng và đặc biệt do băng của Oanh quá mạnh nên không dám nào dám gây sự. Theo tài liệu của cảnh sát hình sự, vào những năm đó, băng của Oanh có khoảng gần năm chục đứa, trong đó chủ yếu là bọn từ 14 đến 20 tuổi. Chúng coi Oanh như một thần tượng và sẵn sàng trừng phạt bất cứ kẻ nào định xâm lấn lãnh địa làm ăn của Oanh, thậm chí chỉ cần một lời nói xấu, một ánh mắt nhìn mà theo chúng là nhìn "đểu". Trong số này có một tên được Oanh hết sức yêu quý đó là thằng Quý, khi đó mới 9 tuổi. Quý là kẻ không cha không mẹ. Một bà cụ già bán nước chè ngoài ga Hải Phòng nhặt được hắt ngay bên đường ray tàu hoả khi hắt còn đỏ hỏn. Cụ mang về và nuôi, cho đến năm nó 7 tuổi thì bà cụ mất. Lẽ ra nó ở luôn nhà của cụ, nhưng có một ông con trai của cụ từ đâu về, đuổi thằng Quý đi và bán ngay ngôi nhà đó với giá một cây vàng. Thằng Quý sống lang thang cầu bơ cầu bất và đi xin ăn. Nó hai lần bị bắt đưa vào trường giáo dưỡng nhưng chưa nơi nào nó ở được 6 tháng. Oanh thấy thằng này mặt mũi sáng sủa, lanh lợi lại có những tố chất rất "giang hồ" nên đã nhận về và giao cho nó canh

gác sòng bạc. Thăng Quý nhanh chóng trưởng thành và trở thành cánh tay đắc lực của Oanh trong mọi công việc. Oanh nhận Quý làm em nuôi và giao cho nó cai quản đám vệ sĩ, mặc dù lúc đó Quý còn rất ít tuổi so với nhiều tên khác trong băng.

Theo tài liệu trình sát thì ngay từ năm 1984, Oanh đã có một số tài sản khổng lồ trị giá hàng trăm cây vàng, nhưng không ai biết số vàng đó đã đi đâu. Cũng trong năm 1984, Oanh đã chỉ huy một vụ cướp tù ngay tại toà án khá nổi tiếng. Vụ cướp tù này tuy không thành và cũng không có chứng cứ nào để buộc tội Oanh, nhưng giới giang hồ thì tất cả đều khiếp Oanh.

Cũng vào những năm này, Oanh đã có mối tình đầu tiên - đó là cuộc tình với Lê Minh, thuyền phó một con tàu viễn dương. Lê Minh lúc này đã 35 tuổi và có vợ, có một con trai. Vợ Minh làm nghề bán thịt lợn của cửa hàng mậu dịch trong chợ Sắt. Thời bao cấp, lấy được cô vợ bán thịt lợn là một điều may mắn cho cả họ và gia đình hoàn toàn có thể tự hào về có người bán thịt lợn của cửa hàng nhà nước. Nhưng khi Lê Minh đi tàu viễn dương, giàu có thì cô vợ cũng thay đổi. Cô xin nghỉ việc, ở nhà sống bằng tiền của chồng. "No cơm ấm cật, giậm giật chân tay", chồng thì lại hay đi xa, có khi hàng ba bốn tháng mới về, thế là cô ta toàn gọi bọn đi đực đến nhà... Chính Oanh là người đã phát hiện ra điều đó bởi vì Oanh tiêu thụ hàng cho Lê

Minh, cho nên hay đến nhà và cũng thân cả với vợ Minh.

Khi thấy vợ Lê Minh phản bội chồng, Oanh sôi máu và cho đám đàn em trị bọn đi đực kia đến khốn khổ khốn nạn. Nghe nói là có một tên để thoát cảnh bị... thiên đã phải nộp cho Oanh hai chục triệu. Số tiền ấy cũng do vợ Lê Minh lấy cắp của chồng đem nộp để cứu tên kia.

Lê Minh đi xa về, biết chuyện, bèn đến cảm ơn Oanh. Và rồi giữa hai người tình cảm đã nảy sinh.

Oanh thì mê Minh và coi đó là một mẫu đàn ông thực sự, còn Minh, lúc đầu cũng là chỉ lợi dụng cô gái giang hồ nhưng lại có trái tim đa cảm. Thế rồi trong những lúc yêu nhau say đắm, Minh cao hứng hứa sẽ lấy Oanh làm vợ.

Oanh đưa gần hết số vàng đã tích góp được cho Minh đi buôn. Lần nào về, lời lãi bao nhiêu, Minh cũng đều tính toán với Oanh sòng phẳng.

Nhưng rồi cũng không thấy Minh bỏ vợ và xem chừng vợ chồng anh ta lại có vẻ quăn quýt nhau hơn. Mỗi lần gặp nhau, mặc dù Oanh ra sức chiều chuộng, chăm sóc Minh, nhưng sự lạnh nhạt vẫn dần dà len vào giữa hai người mà xuất phát từ Minh. Oanh đau khổ ngấm ngấm nhưng vẫn nghiêng rằng chịu đựng và chỉ mong một ngày nào đó được làm vợ của Minh.

"...Oanh có lần tâm sự với một người phụ nữ đã đứng tuổi.

- Chị ạ, làm thế nào để cho anh ấy dứt mụ vợ đi.

Người phụ nữ cười phá lên:

- Em ơi là em. Em ngây thơ lắm. Trời ơi, một người sống kiếp giang hồ từ bé như em mà lại còn tin vào lời mấy thằng đàn ông như Lê Minh. Người ta có câu "đàn ông nông nổi giếng khơi, đàn bà sâu sắc như coi đặng trâu"... Loại như Lê Minh, trước khi nghĩ đến chuyện chung sống với người khác, nó phải nghĩ đến sự nghiệp, đến con đường công danh, rồi còn con cái. Nó là thuyền trưởng một tàu viễn dương, nếu bỏ vợ, lấy một gái giang hồ như em mà chỉ nhắc đến tên thì ba phần tư dân thành phố cảng biết đến... có được không? Có cơ quan nào đồng ý không? Còn nếu nó dám từ bỏ chức vụ, từ bỏ mọi thứ đang có như hiện nay để lấy em thì đó chỉ có thể là chuyện tiểu thuyết hoặc nó... điên!

- Nhưng sao anh ấy vẫn hứa...

- Thế chả nhẽ nó bảo này cô, tôi chán cô lắm rồi, hãy đi đi, để cho tôi yên. Nó sẽ lạnh nhạt, hờ hững ngay cả khi lên giường ngủ với em... cho đến lúc em phải tự hiểu.

Nghe nói đến thế, Oanh ôm mặt khóc rưng rức.

- Nghe nói em đưa cho nó nhiều tiền lắm phải không?

- Vàng, gần bốn trăm cây vàng và toàn bộ số đất em mua được trên Hà Nội.

- Trời ơi, đến thế cơ à! Em phải tìm cách lấy lại số tiền đó bằng cách mềm dẻo nhất, còn nếu không, phải dùng luật rừng.

- Thế này thì em còn thiết gì tiền nữa!

- Nhưng đó là mồ hôi nước mắt của em làm ra, em phải giữ, phải bảo vệ chứ. Loại như thằng ấy, em cứ bảo bọn đàn em... Già đòn non nhẽ em ạ. Có những loại người phải nhờ pháp luật nhà nước, nhưng với những loại không có nhân cách thì phải có thứ luật của riêng mình, đó là luật giang hồ.... Với kẻ giết người, kẻ ăn cắp, còn có thể tha thứ được. Nhưng với kẻ không có nhân cách thì không tha được".

Sau lần nói chuyện ấy, Oanh càng cảm nhận được điều chị ta nói là đúng, nhưng vẫn cố bấu víu lấy một tia hy vọng nhỏ nhoi....

Càng ngày việc buôn bán đánh quả hàng tàu viễn dương càng khó khăn, nhất là từ những năm đầu thập kỷ 90 thì cánh thủy thủ tàu viễn dương không còn tung hoành như trước nữa, Oanh lại quay trở về nghề cũ là lập sòng bạc. Một mình ả cai quản ba sòng bạc và không dừng ở đây, Oanh còn chỉ huy đi đòi nợ thuê, và dâm thuê chém mướn. Hình như nỗi thất vọng trong tình yêu khiến Oanh trở nên độc ác, tàn nhẫn và không còn biết rung động trước những nỗi đau đớn của người khác. Vì có đám đàn em đao búa, vì có uy tín trong

giới giang hồ cho nên Oanh đã trở thành cứu tinh của nhiều người bị quyt nợ. Có những trường hợp vợ của một ông Phó chủ tịch tỉnh cũng phải nhờ Oanh đi đòi nợ, có công ty cũng phải thuê Oanh đòi tiền... Và rồi Oanh còn "giải quyết" tranh chấp đất đai, nhà cửa... tất cả cũng đều bằng thứ luật giang hồ. Phải công nhận rằng khi hiệu lực quản lý của chính quyền kém, sự quan liêu, thờ ơ với người dân của một số cán bộ chính quyền thì đó chính là nguyên nhân cho những tổ chức tội phạm như của Oanh "sói" tồn tại. Và nhiều người coi đó là một thứ công cụ giải quyết mâu thuẫn nhanh gọn, có hiệu quả hơn cơ quan luật pháp. Tại sao lại có biệt hiệu là Oanh "sói". Biệt hiệu đó xuất hiện cũng vào thời gian này bởi lẽ Oanh quá ác và nhẫn tâm. Năm 1994, Oanh bị bắt quả tang về tổ chức đánh bạc. Lúc đó ta thu được hơn ba trăm triệu cùng nhiều tài sản cầm cố khác và toà án đã kết án mù 5 năm tù.

Trong thời gian Oanh đi tù thì Lê Minh đã thôi nghề thuyền trưởng và lập công ty trách nhiệm hữu hạn. Có vốn lớn, lại có kinh nghiệm kinh doanh và đặc biệt là trong những năm làm thủy thủ, Minh có quen biết nhiều với bọn buôn lậu quốc tế ở Hồng Công, Đài Loan, Singapore... Chính bọn này đã rút hàng trả chậm cho Minh và bày cho Minh cách nhập xe khung gầm về hoán cải thành xe du lịch. Minh không thể làm ăn ở đất Hải Phòng bởi lẽ dễ bị lộ và hấn vẫn rất sợ có

một ngày nào đó, Oanh sẽ trả thù. Ngày mai, chúng tôi sẽ giới thiệu với các anh một thẩm phán, người đã xét xử Oanh "sói". Chính Lê Minh đã đề nghị với ông là hãy xử cho Oanh thật nặng, hết khung hình phạt của loại tội tổ chức cờ bạc là 12 năm tù và giao cho công an điều tra thêm về một số vụ trọng án mà không tìm ra thủ phạm. Hấn hứa biếu vị thẩm phán này một chiếc xe Dream, nhưng đã bị ông chửi cho một trận nên thân.

Lê Minh trở thành một doanh nhân giỏi và vì có tiền nên hắn có được mối quan hệ khá rộng với quan chức của nhiều bộ, nhiều ngành....

Dương ngừng kể:

- Thôi, việc này chắc các ông chả lạ gì vì nó xảy ra ở địa bàn tỉnh các ông...

Tường và Đức nghe xong câu chuyện mà Dương kể, các anh thấy nao nao trong lòng.

- Thật là một cô gái tội nghiệp. Thế còn thằng Quỳ, tại sao nó lại sang làm con nuôi Lê Minh?

- Trong thời kỳ Minh và Oanh yêu nhau thắm thiết thì thằng Quỳ được giao nhiệm vụ như là giao liên kiêm cảnh giới và cũng là người giúp Minh để lừa vợ hắn trong những lần đi chơi với Oanh. Vợ Minh thì cứ tin rằng nếu đi đâu mà có thằng cháu là "yên tâm" rồi. Chính Lê Minh đề nghị với Oanh là cho thằng Quỳ về ở nhà mình, vừa là trông nom nhà cửa, vừa là để theo dõi bà vợ trong những lúc hắn đi xa. Khi Oanh

vào tù thì Minh chính thức nhận hẳn làm con nuôi... Cũng vì vậy mà Quý bị bọn giang hồ coi khinh.

- Như vậy có khả năng này không: Sau khi ra tù, thấy làm ăn khốn khó và thấy Minh ngày càng phất lên như diều, Oanh điên tiết và đòi lại Minh số tiền ngày xưa và đe sẽ tố cáo Minh. Để bảo toàn danh dự và cũng là để quyết số tiền đó, Minh đã sai người hạ thủ Oanh.

- Logic thì có thể như vậy, nhưng vấn đề là chứng cứ. Kẻ mà nắm tất cả mọi bí mật chính là thằng Quý. Bây giờ các ông phải tập trung truy bắt bằng được thằng Quý.

Chiếc máy điện thoại di động trong túi quần của Tường rung lên nhè nhẹ. Anh mở ra xem thì đó là số máy của Giám đốc Công an tỉnh.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi nghe đây ạ.

- Đồng chí đang ở Hải Phòng phải không? Về văn phòng tôi ngay. Thuê xe taxi mà về. Có việc khẩn cấp đấy. Sớm phút nào hay phút đó.

- Báo cáo rõ.

Quay sang Dương, Tường bảo:

- Thế là ước mơ nằm gác chân lên nhau ngủ hôm nay phải hoãn rồi. Giám đốc gọi phải về ngay. Chắc là có chuyện rồi. Ông gọi cho tôi cái taxi.

- Không được đi taxi lúc này. Lấy xe đơn vị tôi. Còn tài liệu về các nhóm đối tượng, tôi sẽ cho gửi ngay ngày mai.

- Cảm ơn người anh em.

*

Ba gã người Đài Loan rời khách sạn đi lên Lào Cai. Trong vai những người khách du lịch, chúng thuê phòng nghỉ ở ngay tại nhà nghỉ do tên Quỳ mới thuê lại. Nhà nghỉ không có tên chỉ có số "nhà nghỉ 102". Quỳ thấy có khách du lịch Trung Quốc tới thì đơn đả:

- Các anh nghỉ ở đây, nếu có nhu cầu gì thì chúng tôi phục vụ chu đáo.

Một gã có bộ mặt rất hiền lành nói:

- Chúng tôi là người Hoa ở Chợ Lớn ra đi du lịch phía Bắc và nếu có điều kiện thì sang bên Trung Quốc thăm mấy người bà con. Ngày trước họ cũng ở quận 5, nhưng đến năm 1978 thì đã về nước. Đi sang Trung Quốc có khó không?

- Không khó, không khó - Quỳ xua tay - Có hai cách đi. Cách thứ nhất là ra công an tỉnh xin làm hộ chiếu. Cách này đi thì an toàn, nhưng mất thời gian, mà thời gian thì chắc các anh không có nhiều. Cách thứ hai là đi theo đường tiểu ngạch... có người dẫn đưa các anh vượt sông, sang bên kia rồi hẹn ngày giờ đưa các anh về.

- Nhưng công an Trung Quốc có làm khó dễ không?

- Các anh là đồng bào của họ, chắc không có vấn đề gì. Nhưng dù sao thì cũng nên chuẩn bị ít tiền lẻ...

- Chúng tôi hiểu.

- Anh là ông chủ, ở đây chắc đã lâu, ngày mai anh dẫn chúng tôi đi chơi Sapa được không? Thuê luôn cho một chiếc ô tô và nếu có vài ba cô gái đi cùng để nói chuyện thì càng vui... Sáng đi, tối về, hay nếu thích thì nghỉ lại Sapa.

- Được, được! Các anh cứ yên tâm. Tối nay sẽ đưa các em đến cho các anh duyệt. Còn việc đưa các anh đi Trung Quốc... Tôi sẽ lo. Cứ yên tâm đi. à, mà cũng phải nói đến chi phí...

Một gã Đài Loan ngắt lời:

- Không cần chi ly quá. Tôi đưa trước cho anh năm triệu, vừa là tiền phòng, tiền ô tô, tiền thuê người hướng dẫn du lịch... còn tiền cho các em, chúng tôi tự chi, tiền đi Trung Quốc, tính sau.

Quý mừng rơn. Hấn đích thân đưa khách đi chọn phòng. Trong lúc đi, một gã Đài Loan, thấy áo của Quý cộm lên, hấn cảnh giác, đưa tay ôm ngang lưng Quý và sờ thấy khẩu súng. Hấn hỏi ngay:

- Anh có súng ngắn à?

- Súng đồ chơi Trung Quốc, có cái để dọa mấy thằng càn quấy - Quý cười nói như không, nhưng điều đó không qua được sự cảnh giác của ba gã sát thủ.

Thu xếp phòng cho ba người xong, Quý lao sang chỗ thằng Huy, đang ở nhà nghỉ Việt - Trung cách đó gần năm trăm mét.

- Huy à, chỗ tao có mấy thằng khách Chợ Lớn, chịu chơi lắm. Chúng đòi đi chơi Sapa, có cả gái đi cùng rồi sang Trung Quốc và muốn mình tổ chức cho nó đi theo đường tiểu ngạch. Mình mới lên đây, đã biết Sapa như thế nào, cũng chẳng biết sang Trung Quốc ra sao...

- Khó gì. Anh thuê cho chúng mấy con cave bản địa. Bọn đấy thì có xó xỉnh nào mà chúng không biết. Chúng mình đã nấp trên này, càng xuất đầu lộ diện ít càng tốt. Anh cứ nên giả vờ ốm, thế là yên.

Quỳ gật gù rồi nói thêm:

- Có lẽ anh em mình sinh cơ lập nghiệp trên này thôi. Tao đang tính là với số tiền mình có, mua bég lấy một ngôi nhà trên này, vừa làm nhà nghỉ, vừa làm nơi buôn bán, chúng mày tính thế nào?

- Bọn em đi theo anh, sống chết là trong tay anh... Anh thấy nên thế nào thì cứ làm như thế.

- Nói thế không được. Bây giờ ba anh em mình phải "ba cây chụm lại thành hòn núi cao". Có việc gì thì phải cùng bàn. Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu... Được rồi, mày bàn với bà chị. Cứ nói là gia đình tao ở Hà Nội sẽ giúp tiền cho để làm ăn trên này. Nhờ bà ấy tìm cho ngôi nhà nào gần chợ...

*

Văn phòng Interpol Việt Nam tại 46 đường Trần Phú Hà Nội. Một nhân viên điện toán cầm

bản điện mật của Cảnh sát Đài Loan gửi Interpol Việt Nam đưa cho ông Chánh văn phòng. Chánh văn phòng đọc bức điện xong, ông nói:

- Đồng chí thảo điện khẩn, đề nghị Interpol Đài Loan gửi cho ảnh nhận dạng ba tên này, đồng thời làm báo cáo gửi lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát, Tổng cục An ninh.... Nào, tôi đọc, đồng chí ghi đi.

- Kính gửi.... - Rồi, gửi ai thì biết rồi đấy - Văn phòng Cảnh sát Đài Loan vừa có điện khẩn thông báo cho Văn Phòng Interpol Việt Nam về việc ba đối tượng được coi là sát thủ cao cấp của băng đảng 14K tại Đài Loan đột nhiên vắng mặt đã ba ngày. Ba tên đó là Chung Quan Sinh, Trương Hiệp Mã và Chung Quan Chu... Đây là ba tên được coi là nguy hiểm nhất của 14K, chuyên làm nhiệm vụ đi giết người thuê. Theo thông tin mà cảnh sát Đài Loan nắm được thì ba tên này đã đi Thái Lan có thể dưới các tên giả và hộ chiếu giả và sau đó sẽ vào Việt Nam... - Xong chưa. Rồi - Kính báo cáo để các đồng chí lãnh đạo chỉ đạo các đơn vị nghiệp vụ theo dõi. Văn phòng Interpol sẽ tiếp tục liên lạc với Cảnh sát Đài Loan để nắm thêm thông tin.

*

Tại phòng làm việc của Giám đốc Công an tỉnh Trần Phúc có Trưởng phòng Cảnh sát Điều

tra, Trưởng phòng An ninh Xuất nhập cảnh, Trưởng Công an thành phố, Trưởng phòng Cảnh sát Quản lý trật tự trị an, hai cảnh sát hình sự Lưu và Tâm, cảnh sát điều tra Thành.

Giám đốc giờ tay nhìn đồng hồ.

- Hai tiếng rồi mà chưa về tới nơi.

Ông vừa nói vậy thì có tiếng gõ cửa phòng.

Tường và Đức vào:

Giám đốc cười nhẹ nhõm:

- Tôi tưởng cậu lại lo đi bán mấy cái điều hòa thì chuyến này tôi cách chúc thật. Thế nào, kết quả chuyến đi ra sao?

- Báo cáo thủ trưởng, mới được một nửa ạ.

- Nửa nào được và nửa nào chưa được?

- Được hiểu thêm về Oanh và Lê Minh cũng như toàn bộ mâu thuẫn của chúng, về lai lịch Lê Minh, nhưng chưa được là chưa hàn huyên được với Dương.

- Rồi, xong vụ này, tôi cho cậu xuống ở với nó mười ngày. Chắc được hai ngày thì nó đuối khéo. Thôi bây giờ ta vào việc. Tổng cục Cảnh sát vừa có công văn tối khẩn gửi công an các tỉnh, các đơn vị nghiệp vụ. Cảnh sát Đài Loan cho biết là có ba tên sát thủ chuyên nghiệp của băng đảng tội phạm 14K, hiện là đối tượng theo dõi thường xuyên của cảnh sát đột nhiên biến mất. Có khả năng là chúng dùng hộ chiếu giả đi Thái Lan và rất có khả năng chúng vào Việt Nam. Hiện đang chờ an ninh cửa khẩu Thái Lan xác

nhận tin này. Tuy nhiên, chúng ta phải hết sức lưu ý bởi vì ít hôm trước, Vương Văn Lý, trợ lý của Lê Minh đột nhiên sang Đài Loan và đi chỉ có hai ngày. Không phải là đi du lịch, không ký kết hợp đồng kinh tế, vậy thì đi để làm gì... Tôi ngại là ba tên đó đã vào Việt Nam.

Một nhân viên văn phòng tổng hợp vào, cầm một báo cáo đưa cho Giám đốc. Ông đọc xong và gật gù:

- Thế mới biết linh cảm của mình ghê thật. Bên Tổng cục An ninh mới có công văn thông báo đây. Trong chuyến bay Thái Lan - Hà Nội ngày 14 có ba người khách mang hộ chiếu Đài Loan. Nhưng đối chiếu với tên mà Cảnh sát Đài Loan thông báo thì lại khác. Ba người này cũng không nằm trong danh sách cấm nhập.

Trước mắt, tôi quyết định thế này. Báo cáo khẩn cấp cho lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát biết những nghi vấn của ta và đề nghị lãnh đạo điện cho công an tất cả các tỉnh rà soát toàn bộ khách sạn, nhà nghỉ xem có những tên nào như thế không. Đồng chí Đắc tập trung toàn bộ cảnh sát điều tra lần từ sân bay về xem ba tên đó đi xe nào, nghỉ ở khách sạn nào. Tập trung vào những khách sạn của Lê Minh. Còn công an thành phố cho rà soát các nhà nghỉ, khách sạn, nhưng không làm ồn ào. Càng kín càng tốt. Các đồng chí cảnh sát hình sự có tin gì không?

Lưu báo cáo:

- Thực hiện lệnh của Giám đốc, chúng tôi đã có cơ sở giám sát toàn bộ di biến động của các đối tượng chính. Về Vương Văn Lý, trước khi đi Đài Loan thì có ba ngày đi nghỉ mát trên Sapa với hai nhân viên trong Ban bảo vệ văn phòng Tổng công ty Minh Đức. Tuy nhiên, chúng tôi cũng đã xác minh là Lý không nghỉ ở Sapa mà chỉ ở Lào Cai, tại khách sạn Hữu Nghị II. Hằng ngày cùng các nhân viên bảo vệ đi lang thang, chụp ảnh. Hấn mang theo một chiếc máy ảnh Canon có thêm một ống kính "rum" 80 -300. Chúng tôi cũng bố trí cơ sở tiếp cận hai tên bảo vệ nhưng không có thêm được thông tin gì. Chỉ có điều là khi đi thì tâm trạng của chúng rất lo lắng nhưng khi về lại rất vui. Và có điều lạ là lần này chính tay Lý lái xe đi chứ không dùng lái xe của công ty.

Lạ nhỉ, lên Lào Cai mà lại không đi Sapa thì để làm gì? - Giám đốc đứng dậy đi quanh phòng làm việc và tự hỏi, rồi ông nói quả quyết:

- Đức, Lưu và Tâm đi ngay Lào Cai. Rất có thể chúng tìm ra nơi ẩn của thằng Quỳ và chúng đã đi thuê bọn sát thủ Đài Loan về để giết thằng Quỳ cũng như hai tên đồng bọn. Các đồng chí lên ngay, tôi sẽ điện cho Giám đốc Công an tỉnh Lào Cai, các anh ấy sẽ giúp đỡ. Nếu phát hiện thấy ba tên Đài Loan kia, các đồng chí cứ tìm cách công khai vô hiệu hóa chúng... Còn nếu thấy tên Quỳ, báo cáo công an tỉnh, bắt bí mật, khai thác tại chỗ.

Đồng chí Đắc phải bố trí lực lượng giám sát toàn bộ biến động của Lê Minh, đề nghị Tổng cục An ninh đưa hấn vào diện cấm xuất cảnh tạm thời trong một tháng. Phòng Cảnh sát Kinh tế bố trí lực lượng, theo dõi chặt chẽ các công ty vệ tinh của Lê Minh, ngăn chặn việc chúng tiêu hủy hồ sơ, giấy tờ...Ngoài ra phải tìm cách không cho chúng chuyển tiền ra nước ngoài.

Vũ Văn Đắc rụt rè:

- Thưa anh, với ngân ấy biện pháp, e rằng lộ mất. Chi bằng cứ cho khởi tố điều tra, sau đó áp dụng những biện pháp ngăn chặn khác thì dễ hơn.

- Ai chả biết nếu được như thế thì đơn giản quá. Khởi tố điều tra xong, cấm xuất cảnh, cấm đi khỏi nơi cư trú, phong tỏa tài khoản, niêm phong kết tiền, tử hồ sơ... Nhưng bây giờ khởi tố hấn vì lý do gì. Ngay chuyện thằng con nuôi lấy cắp tiền tử của hấn bỏ trốn, hấn cũng không nói cho ai biết cơ mà. Giả dụ không bắt được tên Quý, không tìm ra được chứng cứ nó giết Oanh thì có mà đại họa. Sắp đến ngày bầu cử, khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc khởi công đến nơi rồi... Vậy mà công an lại "hành doanh nghiệp"... Chà chà, cái vạ này ai gánh cho đây! Bài học về năm côngtenơ hàng hôm nọ vẫn còn nóng. Mấy ông trên ủy ban đòi cách chức Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế. Đơn kiện đã gửi về tận Bộ, Thanh tra có văn bản yêu cầu giải trình kia...

- Báo cáo Giám đốc, cho phép tôi đi Lào Cai -
Tuồng đề nghị

- Không, đồng chí phải ở nhà, còn nhiều việc liên quan đến Lê Minh mà đồng chí phải chỉ huy. Ngay trong những ngày này, đồng chí tìm cho ra bằng được những chứng cứ về việc Hải quan Tân Phú nhận hối lộ của Lê Minh và những thủ đoạn chúng cất niêm phong, chế tạo niêm phong giả, ngoài ra đồng chí phải tổ chức người giám sát Lê Minh và cả lão Cheng nữa. Còn việc đồng chí Cường, tôi đã giao cho phòng Bảo vệ nội bộ làm. Tuy nhiên, bây giờ cũng không thể đưa đồng chí ấy vào cuộc này được.

*

Cường ngồi ở phòng làm việc nét mặt dăm chiêu, đầy vẻ ưu tư trong lòng ngổn ngang những suy nghĩ: "Lạ thật, mấy hôm nay, hình như bên cảnh sát điều tra đang làm vụ án nào quan trọng mà lệnh trực chiến suốt ngày... Chẳng lẽ mình đã bị loại ra khỏi cuộc!?"

Cường buồn bực, đứng ngồi không yên. Anh đi ra khỏi phòng và đi lang thang từ tầng 2 lên tầng 3. Có tiếng nói chuyện ở Đội Đặc nhiệm, Cường lắng nghe tiếng nói từ bên trong:

- Mình không hiểu quân điều tra đang làm án nào mà xem ra căng thẳng lắm.

- Mấy hôm vừa rồi vào trong văn phòng Tổng hợp, hai lần gặp ông Tuồng từ phòng Giám đốc đi

ra. Mà này, các cậu có thấy vụ kỷ luật ông Tường lạ không... Tổ cóc tin đấy là kỷ luật thật. Hình như đang có chuyên án nào do Bộ chỉ đạo mà phải đưa Tường ra ngoài để điều tra.

- Tổ lo cho Trưởng phòng của mình. Thăng con bên Úc thì bị bắt vì tội nghiện hút và buôn bán chất ma túy. Vợ thì lên gặp Giám đốc khóc lên khóc xuống. Chắc chắn chuyên án này mà do quân điều tra độc lập làm, gạt lính hình sự ra ngoài thì rõ ràng Trưởng phòng mình có vấn đề. Đơn giản là cấp trên sợ lộ...

- Thăng Tâm, Lưu vẫn đến chỗ ông Tường...

Cường đẩy cửa bước vào. Cả năm anh em đặc nhiệm trong đó có đội trưởng Quân tái mặt. Mọi người đứng dậy, lúng búng chào. Cường hỏi, giọng không ra vui mà cũng chẳng buồn:

- Các cậu nói lại những điều vừa rồi cho tôi nghe nào.

Mọi người im bật sợ hãi. Lúc lâu sau, Quân rụt rè:

- Xin lỗi anh, chẳng qua là anh em cũng thấy là lạ thế nào ấy nên mới suy diễn...

- Tôi cũng thấy điều đó. Thôi, Quân tìm cho tôi cậu Lưu và cậu Tâm.

- Báo cáo anh, vẫn đang học trên Hà Nội.

- Không phải đâu, Ban giám đốc điều hai cậu ấy vào việc gì đó và giấu không cho tôi biết. Trưởng phòng mà không biết lính của mình đang

đi làm gì thì chắc là mình bị đưa vào diện hiểm nghi rồi.

Cường nói xong rồi ngửa mặt lên trời cười khô khốc và trở về phòng.

Buổi chiều, Cường xách vợt đi đánh tennis. Nhưng Cường đánh như người vô hồn. Một người đang chờ đánh, cũng là công an nhưng ở an ninh. Thấy Cường chơi quá kém, anh cười:

- Thôi, về đi. Ông đang phải tập trung đi lòng mấy thằng sát thủ Đài Loan, tâm trí đâu mà chơi.

- Sát thủ nào? Các ông an ninh, nhìn đâu cũng thấy địch?

- Thôi đi ông, chả lẽ bí mật với cả bọn tôi à? Quân cảnh sát điều tra rồi an ninh điều tra đang lục tung từng buồng khách sạn kia kia. Chắc là lính hình sự được giao việc khác chứ gì?

Cường cười nhún nhó rồi ra về. Cường đến thẳng chỗ văn phòng Lê Minh. Minh đang đứng giới thiệu sa bàn mô hình khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc với Phó chủ tịch tỉnh, Lê Văn Chi và một số cán bộ của Bộ Kế hoạch và Đầu tư, Bộ Tài Chính... Thấy Cường, Minh vui vẻ giới thiệu:

- Báo cáo các anh, đây là Trung tá Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự công an tỉnh.

- Chào anh... Chào các anh.

Ông Năm Chi, Phó chủ tịch tỉnh nói kể cả:

- Hay quá, có cảnh sát hình sự chứ không phải mấy ông kinh tế. Sau này khi dự án đưa vào

khai thác, giữa hai bên phải có sự phối hợp chặt chẽ để chống tội phạm hình sự. Mà theo tôi, tốt nhất là anh Lê Minh ký hợp đồng với Phòng Cảnh sát Hình sự để anh em bảo vệ cho.... Không phải là đứng gác thay cho bảo vệ công ty đâu mà là làm công tác phòng ngừa.

- Anh Năm hiểu lính hình sự quá.

- Làm sao lại không hiểu. Lính hình sự là khổ cực nhất, nghèo nhất, nhưng tính nết cũng ngang nhất đấy. Chả thế mà hình như các ông to bà lớn không ai cho con vào làm cảnh sát hình sự. Các đơn vị kinh tế, nếu có điều kiện thì phải giúp đỡ công an. Đầu tư cho công tác an ninh, giữ gìn trật tự là đầu tư cơ bản nhất đấy. Tỉnh mình, nếu trật tự trị an không ra gì, ai dám vào đầu tư.

Lê Minh cảm thấy việc Cường đường đột tới đây chắc có chuyện gì cần nói, nhưng đang lúc lắm quan khách nên không tiện hỏi. Lợi dụng lúc mọi người đang nói chuyện, Lê Minh nói nhỏ:

- Bảy giờ tối chúng mình đi ăn tối ở khách sạn nhé. Tối nay có tin vui, tôi chiêu đãi ông một nhĩ.

*

Có lẽ chưa khi nào Cường cùng Lê Minh lại phải ăn cơm trong không khí buồn tẻ như thế này, mặc dù trên mâm là những món ăn hiếm quý cực kỳ đắt tiền. Cường buồn bã:

- Tôi đang ở tình trạng tiến thoái lưỡng nan rồi. Vợ tôi vì đau chuyện thằng con bị bắt đã lên

nói linh tinh với Giám đốc, kể cả chuyện tôi có tiền cho con đi nước ngoài cũng là do ông giúp đỡ. .

- Nếu chỉ có thế thì vấn đề gì. Nhưng Giám đốc đã có ý kiến gì chưa?

- Chưa mới lạ chứ!

- Ông yên tâm đi, không ai dám động đến lông chân ông đâu. Tôi đã nói với mấy anh ở Thường vụ và ủy ban tỉnh rồi. Lần này không giới thiệu Trần Phúc vào Chấp hành nữa, mà nếu có giới thiệu thì cũng phải gạt ra, để Hoàng Văn Trung thay. Đã không trúng Ban chấp hành Đảng bộ tỉnh thì chỉ có mà đi lên Bộ làm chuyên viên. Trần Phúc biết thừa ông thân với tôi cho nên vẫn còn dè chừng. Tôi trúng cử Hội đồng nhân dân tỉnh, tôi sẽ công khai chuyện giúp ông cho con đi học. Chuyện tôi giúp ông cho con đi học hoặc chuyện tôi trợ cấp học bổng cho gần 50 sinh viên của tỉnh đi học đại học thì có khác gì nhau.

- Có điều lạ là mấy hôm nay, quân điều tra đi lùng ba thằng sát thủ của Đài Loan mới sang ghé lắm.

Cường nói xong, nhìn xoáy vào Lê Minh xem có phản ứng gì không. Quả nhiên, thấy ánh mắt của Minh tối xầm lại. Lặng đi một lát, Minh trở lại tự nhiên:

- Khéo lại có mấy thằng du lịch ba lô, nhìn gà hóa cuốc. Nó sang lâu chưa?

- Nghe nói là cũng dăm ngày rồi. Có điều là mọi khi đi lùng bắt, thế nào cũng có quân đặc

nhiệm của hình sự tham gia, lần này, bọn tôi không ai biết gì. Anh em trong đơn vị cũng xông xáo, họ cho là tôi có vấn đề trong quan hệ với Tiên "chỉ" ngày trước và với ông, lại không kê khai đầy đủ cho nên bị thất sủng với Ban giám đốc. Ông đạo này buôn bán với thằng Tường thế nào?

- Ông quan hệ với tôi thì làm sao? Ngày xưa tôi giúp ông, giúp công an tỉnh này phá bao nhiêu vụ án, vậy là quan hệ xấu ư? Còn chuyện ông với thằng Tiên, thì chính ông đã phá vụ án đó... Ông cứ yên tâm đi. Có cho kẹo, công an tỉnh này cũng không dám đụng đến tôi. Còn chuyện cậu Tường. Cậu ta tuy mới bước vào thương trường nhưng cũng láu cá ra phết. Mấy lần biếu quà Giám đốc máy nghe, tủ lạnh rồi. Từ khi chọn Tường làm đại lý, cũng đỡ hẳn sự quấy nhiễu của cảnh sát kinh tế. Chỗ thằng Lân hải quan với Tường ngày xưa cùng là bạn học nên cũng thuận lợi nhiều cho việc nhập hàng.

- Đạo này, anh em thấy Tường hay vào chỗ phòng Giám đốc...

- Thế à. Lính về thăm thủ trưởng thì có gì lạ đâu?

- Ông chả hiểu gì cả, nếu thăm sao không đến nhà. Đảng này lại cứ đi cổng sau, đến phòng làm việc...Tôi ngờ là nó đang thực hiện nhiệm vụ gì đó rất quan trọng.

- Tôi theo dõi thằng Tường rất chặt. Tuy chưa tin trăm phần trăm nhưng cũng không đến nỗi quá

ngghi ngờ. Ông biết không, mới làm với tôi có vài tháng mà nó đã kiếm được hơn ba trăm triệu, liệu nó có điên không mà phản lại tôi.

- Tôi lại sợ nó là thằng không cần tiền?

- Hơ hơ! Thằng nào mà chả cần tiền. Muốn thành đạt thời nay thì phải là người có *trí tuệ*. Nhưng có *trí tuệ* không thì cũng chỉ còng lưng đi hầu thằng ngu mà thôi, mà muốn vượt lên thì phải có *quan hệ*. *Quan hệ* càng rộng càng tốt. Nhưng muốn có *quan hệ* thì phải có *tiền tệ*, không có tiền cũng chả ai thèm *quan hệ* với mình... Mà muốn có tiền thì phải có *huynh đệ*. Giàu vì bạn, sang vì vợ, các cụ đã dạy rồi và cuối cùng phải có người *bảo vệ* mình. Không có năm cái vắn " ệ " đó thì thông minh bằng giời cũng vút.

Lê Minh bảo giám đốc khách sạn đưa gái vào tiếp Cường còn hấn chạy sang phòng bên cạnh và gọi điện thoại cho Cheng:

- Ông Cheng à, mấy người bạn đó ông nên bảo họ đừng đi du lịch nữa. Trời có bão lớn đấy. Mấy hôm nay ngột ngạt quá rồi. Khí tượng đã nhìn thấy tâm bão... Khi nào đẹp trời hãy đi... Vâng, chắc chắn. Quay về ngay thôi. Sao, không kịp nữa à.

Minh buông máy, mặt tái nhợt và tay run bần. Một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, Minh quay trở lại bàn tiệc và bảo cô gái đang ngồi trong lòng Cường:

- Anh bạn anh đây rất buồn và mỗi mệ, hãy đưa anh ấy đi giải trí, nếu anh ấy vui là em có thưởng đấy.

*

Lê Minh trở về nhà và gọi điện thoại bảo Hoàn và Lý:

- Bây giờ chúng bay có cách nào liên lạc được với ba thằng Đài Loan ấy không?

- Không biết chúng nó ở đâu cả. Điện thoại di động chúng cũng có nhưng không cho mình biết số. Bọn chúng đã nói với em là khi chúng ra tay, không ai được can thiệp. Có chuyện gì vậy anh?

- Cảnh sát điều tra và an ninh huy động tất cả quân đi tìm ba thằng ấy, riêng cảnh sát hình sự thì lại không được gọi, chúng tỏ tay Cường bị nghi rồi.

- Bọn chúng nó hứa với em, muộn nhất là một tuần chúng nó sẽ xong việc. Hôm nay là bốn ngày rồi.

- Sao lúc chúng nó đi Lào Cai, mày không cử người đi theo?

- Trong số ấy có một thằng ngày xưa cũng đã ở Lào Cai, năm 1979 nó mới chạy về Trung Quốc, cho nên nó rất thuộc địa bàn Lào Cai. Chúng yêu cầu là không có ai đi theo, và nếu chúng phát hiện ra thì chúng sẽ thôi ngay lập tức.

- Bây giờ chúng mày ra một trạm điện thoại công cộng, gọi cho thằng Quỳ, bảo nó biến ngay sang Trung Quốc, với số tiền nó mang theo lớn như vậy nó đi Mỹ cũng được.

Hoàn bảo:

- Gọi máy di động của em cũng được, em dùng *các* thuê bao của đứa khác.

Nói rồi Hoàn bảo Lý cho số điện thoại của nhà nghỉ 102 và hấn bấm số điện thoại:

- Alô, nhà nghỉ 102 phải không? Tôi, công an thị xã đây. Cậu Quỳ có nhà không... Sao, đi Sapa với khách à? Đi với ai...à, người nước ngoài à. Tôi hỏi là vì hôm nay không thấy mang bản khai lên báo cáo.... Cái gì, ai đã đến kiểm tra... Lạ nhỉ, sao chúng tôi không biết. Thôi được, tôi sẽ hỏi lại sau.

Hoàn buông máy, nói run run:

- Thằng Quỳ đi với ba thằng Đài Loan lên Sapa rồi. Chiều tối nay, cảnh sát hình sự đã đến hỏi và sau đó vội vã đi ngay.

Mình thở dài:

- Vậy là không có cách gì dừng lại được nữa rồi. Chúng mày chuẩn bị tất cả mọi thứ cần thiết, các hồ sơ quan trọng, ngày mai đem cất giấu ngay. Lặng lẽ mà làm. Mai thứ bảy, lại tiếp chủ nhật, ngân hàng không làm việc. Ngày thứ hai lệnh cho kế toán chuyển thanh toán số tiền của hai L/C trả chậm, hơn mười tỉ phải không? Chúng mày sáng sớm mai cho người lên Lào Cai, nếu thấy bọn

chúng nó chết thì thôi, còn nếu nó bị bắt, phải chạy ngay. Trước mắt là cứ sang Thái Lan đã.

*

Tường ngủ tại văn phòng công ty nhưng thực chất là biến nơi đây thành văn phòng chỉ huy phá án. Giám đốc Công an tỉnh Trần Phúc và Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra Vũ Văn Đắc đến.

- Tình hình thế nào rồi? - Giám đốc hỏi

- Báo cáo anh, chiều nay, nhóm cậu Đức và Cảnh sát Hình sự Lào Cai đã tìm thấy nơi ba tên Đài Loan thuê phòng nghỉ. Đó là nhà nghỉ 102 và nhà nghỉ này lại do chính tên Quý thuê lại. Qua điều tra nhanh; phát hiện thấy tên Huy là kẻ cùng đi với Quý đang trông nom nhà nghỉ Việt - Trung cho người chị họ, đã cho bắt tạm giữ ngay rồi. Nó khai ra thằng đi bắn Oanh là tên Tùng, chúng đi bắn Oanh do Quý thuê, với giá 20 triệu một đứa.

- Thằng Tùng trốn ở đâu?

- Nó ở cùng thằng Quý. Nhưng khi cảnh sát hình sự đến hỏi thì tên Tùng ngồi ở ngoài đường, anh em không ai biết mặt nó, thế là nó chuồn ngay. Hiện nay Công an Lào Cai đang cho phong tỏa hết các tuyến đường và huy động tất cả lực lượng đi lùng. Thằng Tùng có một đặc điểm dễ nhận dạng là có mái tóc hung kiểu Hàn Quốc.

Giám đốc cười:

- Thế thì chắc Công an Lào Cai bắt tất cả thanh niên phải lột mũ. Cũng giống như lần Công an Hà

Nội bắt thằng Châu trong vụ giết người ở hiệu vàng Kim Sinh. Vì thằng Châu có vết thương ở tay cho nên cứ thằng nào mùa hè mà buông áo dài tay là kiểm tra. Ngay bây giờ, đồng chí Đắc đi lên Lào Cai, lấy thêm một tổ sáu điều tra viên nữa và chịu trách nhiệm chỉ huy mũi điều tra trên đó. Đồng chí báo cáo với Giám đốc Công an tỉnh Lào Cai là tôi sẽ lên sau.

*

Tại Sa Pa, Quỳ và ba tên Đài Loan cùng ba cô gái điếm ăn cơm xong, đang ngồi uống nước. Ngoài trời sương giăng mù mịt. Bỗng một gã xem chừng là chỉ huy cả tốp bảo:

- Này, bây giờ chúng ta về Lào Cai nghỉ thôi?

- Sao không nghỉ ở đây có mát hơn không?

Ba cô gái nhìn nhau rồi ông ọ:

- Bọn em thích ngủ ở đây cơ.

- Sáng mai về sớm cũng được mà các anh.

- Sương mù thế này, đi đường không an toàn đâu.

Một tên hỏi Quỳ:

- Về được không Quỳ?

- Các anh muốn thì ta về.

- Tốt quá.

Một tên lấy ra cọc tiền đưa cho ba cô gái:

- Nếu các cô không thích về thì cứ nghỉ lại đây. Đây là của ba cô.

Nhìn thấy cọc tiền có đến chục triệu, ba cô gái cười tí mắt và các cô cũng hiểu rằng các gã Đài

Loan này đã chán mình. Một cô nhét tiền vào túi rồi gí ngón tay vào trán gã cầm đầu:

- Chắc là lại hẹn cô nào dưới Lào Cai rồi phải không? Này, cả tỉnh chả có bọn nào hơn mấy chị em nhà này đâu nhé.

Thanh toán tiền khách sạn và tiền ăn xong, Quỳ và ba tên Đài Loan ra về. Xe của chúng là chiếc Land Cruiser và lái xe là người đàn ông đã đứng tuổi. Bác tài xế rõ ràng là không hài lòng khi phải ra về trong lúc sương mù dày đặc.

Xe bắt đầu xuống dốc Lào Cai. Sương mù đặc quánh nên bác lái xe cho xe chạy khá chậm.

Khi thấy một chiếc xe U-oát của cảnh sát phăm phăm chạy ngược chiều, đèn ưu tiên nháy loạn xạ, gã ngồi ghế trước tên là Chung Quan Sinh nhếch mép cười.

Trong xe U-oát đó có Đức, Tâm, Lưu và ba chiến sĩ cảnh sát đặc nhiệm của Công an tỉnh Lào Cai.

Họ phóng thẳng đến khách sạn mang tên Hoa Hồng và hỏi nhân viên lễ tân:

- Có ba người Đài Loan và mấy cô gái ở đây đâu rồi?

Các cô gái đang ngồi nói chuyện với mấy đứa trẻ người Mông nghe hỏi vậy liền quay ra, giọng trơ tráo:

- Có chúng em đây, nhưng mà ba ông bạn vàng đã về Lào Cai rồi.

Một cảnh sát hình sự Lào Cai quắc mắt:

- Nó đi lúc nào? Với ai, đi xe gì?

- Gớm, là công an hay sao mà hỏi như hỏi cung thế?

- Đúng thế, cảnh sát hình sự đây - Một anh giờ thả công an ra - Trước mắt cứ đưa ba cô này về công an thị xã giam lại đã, mai hỏi cung sau.

- Ấy, bọn em có làm gì đâu. Ba thằng Đài Loan ấy đi với tay Quý ở nhà nghỉ 102 vừa về rồi.

- Quý hay Quỳnh? - Đức hỏi

- Là Quý, nhưng bọn em có cần biết ai tên thật tên giả đâu. Chỉ cần biết tiền thật giả thôi.

- Có đúng là đã đi về thị xã không?

- Đúng, đi xe Land Cruiser màu trắng bạc. Có một chiếc đèn vàng bị hỏng.

Đức vội bảo:

- Đúng rồi, ta mới gặp dưới dốc.

Nói rồi tất cả vội chạy ra xe. Một cảnh sát hình sự nói với lại với ba cô gái:

- Sáng mai, 10 giờ đến Phòng Cảnh sát Hình sự. Nhớ chưa?

- Vâng, rõ, thưa sếp - Một ả cột nhà

Vừa leo lên xe, Đức vừa hỏi:

- Thế mai nó chuồn thì sao?

- Cho ăn kẹo không dám trốn. Bọn này, chúng em lạ gì, chỉ có điều bắt quét mả cũng thế.

Chiếc xe U-oát lao hết tốc lực. Anh lái xe là quân của cảnh sát hình sự Lào Cai nên rất thuộc đường. Đức thấy xe vào cua với tốc độ lớn nên lộ vẻ sợ. Anh lái xe bảo:

- Anh yên tâm đi. Chạy đường này, em nhắm mắt cũng vào được cua. Em nhớ từng gốc cây, từng cái ổ gà.

Đức dùng điện thoại di động gọi cho đồng chí Giám đốc Công an tỉnh Lào Cai

- Báo cáo anh, chúng nó đang trên đường về Lào Cai. Chúng em đuổi theo đây. Xin anh cho lực lượng tăng cường chặn đường. Chú ý, có thể chúng có vũ khí.

Lệnh báo động được phát ra. Cảnh sát bảo vệ, cảnh sát đặc nhiệm của Công an Lào Cai lao lên xe ô tô, còn cảnh sát hình sự đi xe máy và tất cả ngược đường lên Sapa.

*

Chiếc xe của bọn Quỷ chạy được khoảng 20km thì tên ngồi ghế trước bảo:

- Dừng xe, đi tiểu chút, ông lái.

Xe dừng, ba tên nhảy xuống, chúng ngó nghiêng và đi xem xung quanh rồi nói tiếng Trung Quốc với nhau. Nhìn thái độ của chúng, Quỷ chột dạ. Bỗng dưng, một cảm giác ớn lạnh bao trùm khắp người. Thấy một tên vòng ra sau, Quỷ vội hét:

- Chạy ngay đi bác tài. Chạy nhanh... chạy ngay.

Không kịp nữa rồi, một tên lao vọt tới, túm cổ bác lái xe, lôi phắt xuống đường và gí dao găm vào cổ. Hai tên cũng rất nhanh nhẹn lôi Quỷ xuống.

Quỳ rút vội súng bóp cò lia lia... Nhưng súng chỉ nổ "det" một tiếng rồi cãm bắt... Một tên khóa cổ Quỳ và cười:

- Súng của mày là súng giả cơ mà? Thôi, bọn tao có phải trẻ con đâu, đêm qua chúng tao đã đổ hết thuốc đạn của mày rồi.

Hai tên lôi nghiêng Quỳ vào rừng cây sa mộc, còn một tên trói chân tay bác lái xe lại, lấy băng dính bịt miệng và ném ông xuống rãnh nước rồi nhặt mấy cành cây ném lên. Xong đâu đó, hấn nhảy lên, tắt đèn pha ô tô và chỉ để đèn xi nhan.

Trên rừng sa mộc. Một tên vẫn kẹp cổ Quỳ, còn một tên gí dao vào bụng hấn. Quỳ hỏi:

- Chúng mày là ai, sao lại giết tao!

- Về hỏi bố mày ấy. Chúng tao cũng chỉ biết có vậy

- Các ông tha cho tôi. Tôi hứa sẽ đi khỏi đây vĩnh viễn. Trong xe tôi còn giấu 10 ngàn đô la. Các ông tha, dẫn tôi ra xe, tôi chỉ chỗ lấy tiền cho.

Nghe nói vậy, hai tên nhìn nhau rồi một tên gật đầu. Chúng trói tay Quỳ lại dẫn ra xe.

- Ông mở cửa sau ra, tôi giấu dưới chiếc lốp xơ - cua.

Một tên mở cửa sau và nhảy lên, tên đang giữ Quỳ lỏng tay, nhòm vào xe. Chỉ chờ có thế, Quỳ vùng chạy và lao bừa xuống vực...

Ba tên vội lao theo nhưng không kịp. Chúng bấm đèn pin soi xuống chỉ thấy vực sâu mù mịt

sương. Chúng vội vã lên xe và lái như bay về phía Lào Cai.

Chiếc xe U-oát đang đổ dốc với tốc độ ghê hồn bỗng miết bốn bánh xuống mặt đường đến cháy nhựa. Anh lái xe chỉ vào rãnh nước bên đường Đức nhìn theo và thấy có gì động dậy dưới rãnh nước.

Mọi người tìm thấy người lái xe bị trối... Sau khi được cởi trối người lái xe nói:

- Bọn chúng... ba thằng người Đài Loan cướp xe chạy rồi.

- Thằng Quỷ đâu?

- Nó lao xuống vực hay sao ấy. Tôi nghe tiếng nó vừa hét dưới đó.

Mọi người bấm đèn pin soi và phát hiện thấy có vật cỡ tranh bị dẹp xuống.

- Ba người ở đây tìm cách cứu thằng Quỷ, còn theo tôi.

Đức ra lệnh như vậy. Chiếc xe lại lao về phía Lào Cai.

Xe của ba tên Đài Loan chạy đến gần thị xã thì xe của Đức cũng đuổi gần tới nơi, và ngay trước mắt đã thấy hiện ra ánh đèn hiệu lệnh nhấp nháy của xe cảnh sát chặn đường và những cảnh sát đặc nhiệm vũ khí lăm lăm trong tay.

*

Thằng Quỷ quả là cao số. Vực mà hắn lao xuống không sâu lắm và chỉ có cỏ tranh, vì vậy hắn chỉ bị gãy có hai xương sườn và gãy chân. Ngay

đêm hôm ấy, phải rất vất vả anh em công an tỉnh Lào Cai mới đưa được hắn lên. Họ phải lấy một chiếc cang cứu thương, buộc chặt hắn vào rồi kéo lên. Hắn mê man bất tỉnh và được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Đến sáng thì hắn tỉnh lại và người đầu tiên mà hắn chửi đó chính là Lê Minh.

Tên Tùng sau khi chạy thoát khỏi khách sạn liền thuê xe ôm chuồn về Yên Bái. Nhưng khi đến ngã ba cây số 9 rẽ vào thị xã Yên Bái thì bị cảnh sát giao thông chặn lại kiểm tra giấy tờ. Một cảnh sát hình sự dòm dòm tên Tùng

- Anh kia, bỏ mũ ra? - Anh cảnh sát ra lệnh. Tùng run run ngơ ngác. Anh cảnh sát liền túm lấy chiếc mũ trên đầu hắn giật ra:

- A, thằng tóc hung đây rồi.

Tùng vùng chạy nhưng bị anh cảnh sát đuổi theo quật hắn ngã sấp.

*

Theo đề nghị của Đại tá Trần Phúc, Giám đốc Công an tỉnh, một cuộc họp đột xuất của khối nội chính được tổ chức ngay trong phòng họp của Ủy ban nhân dân tỉnh. Có lẽ ngoài Trần Phúc và ông Viện trưởng Viện Kiểm sát và Chánh án tòa án của tỉnh là biết rõ sự việc, còn mọi người đều không hiểu có chuyện gì xảy ra. Phó Chủ tịch tỉnh Lê Văn Chi là quan chức cao cấp nhất của tỉnh thừa ủy quyền của Chủ tịch tỉnh dự họp. Mới nghe Trần Phúc nói về một số sai phạm của doanh

nghiệp tư nhân Minh Đức, ông tỏ ra khó chịu và ngắt lời:

- Tôi không hiểu là các anh còn định gây khó dễ cho doanh nghiệp Minh Đức đến bao giờ. Thử hỏi ở tỉnh này, có ai làm từ thiện như Lê Minh không? Có ai nộp tiền thuế cao như họ không? Có ai mời được nước ngoài vào đầu tư như họ không. Lần trước, các anh đã chặn xe hàng của Minh Đức, rốt cuộc là thấy cái gì? Chẳng lẽ các anh chưa biết rút kinh nghiệm hay sao?

- Đề nghị đồng chí hãy bình tĩnh. Chúng tôi chưa trình bày hết tội của Lê Minh. Hắn đã chủ mưu sai thằng con nuôi giết Oanh chỉ vì Oanh dọa tố cáo những việc làm bẩn thỉu của hắn trước pháp luật và hắn còn nợ Oanh khá nhiều tiền. Giết Oanh xong, hắn lại cho giết Thắng "trố" để diệt khẩu vì Thắng biết tên Quý và Thái là thủ phạm và nhằm mục đích đổ vạ đó cho Tiên "chỉ"; cũng chính hắn đã sai đàn em hành hung nhà báo Vọng, hành hung một phóng viên báo Công an. Hắn cấu kết với Ly Cheng, nhập hàng điện máy dưới cái vỏ nhập máy nông- ngư - cơ, ngoài ra còn có tài liệu chứng minh rằng hắn tham gia tẩy rửa tiền. Hắn còn thuê bọn côn đồ từ Đài Loan về để giết tên Quý là con nuôi của hắn với mục đích là để bịt đầu mối. Hắn còn dùng tiền, dùng gái làm tha hoá không ít cán bộ, trong đó có cả cán bộ công an. Lãnh đạo Bộ Công an đã chỉ đạo phải làm triệt để, kiên quyết loại ra khỏi lực lượng những người thoái hóa biến

chất. Cũng thông báo để các đồng chí biết là lãnh đạo Bộ Công an đã có quyết định tạm đình chỉ công tác đồng chí Lê Quang Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự để làm kiểm điểm vì những biểu hiện bất minh trong kinh tế và quan hệ với bọn tội phạm.

Đêm hôm qua, lãnh đạo ba ngành Công an, Tòa án, Kiểm sát đã họp đánh giá lại toàn bộ chứng cứ phạm tội của Lê Minh và đồng bọn. Sáng nay, Viện Kiểm sát đã phê chuẩn lệnh khởi tố bị can đối với Lê Minh và mười tên khác, trong đó có cả Phùng Lân, đội trưởng đội chống buôn lậu của hải quan cảng Tân Phú.

Đến lúc này thì ông Lê Văn Chi hoảng sợ thực sự. Vẻ mặt cao ngạo, khinh khỉnh vốn có trên khuôn mặt luôn bóng nhẫy biến mất, thay vào đó là một sự lúng túng, pha chút ngượng ngùng:

- Thế thì nó nham hiểm quá. Có trời mà biết tại sao những người luôn tỏ ra tử tế, lương thiện như hần lại là tội phạm. Thôi, nếu thấy đủ chứng cứ thì các đồng chí cứ cho xử lý nghiêm, không nhân nhượng với bất cứ một ai, dù người đó ở cương vị nào. Chỉ có điều là nên tính đến sự ổn định tình hình chính trị, xã hội ở tỉnh, "ném chuột đừng để vỡ đồ quý mới là tài". Thế bao giờ bắt?

- Báo cáo đồng chí, lệnh bắt khám xét giờ này chắc đã thực hiện xong.

Nghe Trần Phúc nói gọn và chắc chắn như vậy, mọi người sững sờ bởi họ không thể ngờ

được tại sao công an lại ra tay quyết liệt đến như vậy.

Vừa lúc đó, cửa phòng bật mở. Một sĩ quan công an đeo quân hàm đại úy bước vào. Anh lễ phép xin lỗi mọi người rồi đến bên Trần Phúc:

- Báo cáo thủ trưởng, có điện thượng khẩn của lãnh đạo Tổng cục cảnh sát.

Trần Phúc ký sổ nhận rồi anh bóc phong bì lấy bức điện ra xem:

"Kính gửi đồng chí Trần Phúc, Giám đốc công an tỉnh.

Thay mặt lãnh đạo Tổng cục CSND, tôi xin nhiệt liệt biểu dương chiến công của các đồng chí. Lãnh đạo Tổng cục yêu cầu các đồng chí làm tốt các phân việc sau:

- Tổ chức bảo vệ an toàn tuyệt đối cho tên Quỳ và Lê Minh không để chúng tìm cách tự sát.

- Lãnh đạo Tổng cục nhất trí với đề xuất của công an tỉnh đề bạt đồng chí Vũ Mạnh Tường làm trưởng phòng PC16 và điều đồng chí Vũ Văn Đắc về làm trưởng phòng PC14.

- Đồng chí giám đốc và đồng chí Tường có mặt ở Tổng cục vào 13 giờ 30' để nhận nhiệm vụ mới.

*Ký tên
Thiếu tướng Bùi Hành*

Trên xe ô tô về Hà Nội, Giám đốc Trần Phúc hỏi Tường:

- Cậu có đoán được Tổng Cục giao cho việc gì không?

Tường đang ngủ ngon lành, nghe Giám đốc hỏi đến lần thứ hai, anh mới choàng tỉnh:

- Chắc chắn là vẫn quanh vụ án này. Có lẽ phải mở rộng án. Anh còn nhớ chuyện thằng Quý lấy tiền của bố nuôi nó chứ? Tiền buôn hàng trắng đấy.

Hết